

KÚRIA

Bhar.I.832/2018/5. szám

A Kúria Budapesten, a 2018. év szeptember hó 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A sikkasztás büntette miatt folyamatban lévő büntetőügyben a bejelentett másodfellebbezéseket elbírálva, a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.295/2017/7. számú ítéletét helybenhagyja.

Felhívja az elsőfokú bíróságot a bűnügyi költségre vonatkozó egyszerűsített felülvizsgálati eljárás lefolytatására.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2017. november 15. napján kelt 31.B.532/2017/12. számú ítéletével a vádlottat az ellene az 1978. évi IV. törvény 317. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő sikkasztás büntette, az 1978. évi IV. törvény 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő hűtlen kezelés büntette, valamint az 1978. évi IV. törvény 298/B. §-ába ütköző saját tőke csorbításának büntette miatt emelt vád alól bűncselekmény hiányában felmentette, a **Kft.1..** magánfél polgári jogi igényét elutasította.

Az elsőfokú ítélet ellen a pótmagánvádló jelentett be fellebbezést a vádlott bűnösségének az 1978. évi IV. törvény 317. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő sikkasztás büntettében, az 1978. évi IV. törvény 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő hűtlen kezelés büntettében, valamint az 1978. évi IV. törvény 298/B. §-ába ütköző saját tőke csorbításának büntettében történő megállapítása érdekében. Indítványozta halmazati büntetésként a vádlott próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítéletét, mellékbüntetésként gazdasági társaság vezető tisztségviselője tisztség betöltésétől való eltiltását. Emellett indítványozta a

vádlott 196.270.000 forint és annak 2007. április 27. napjától 2010. október 1. napjáig terjedő időszakra számított banki letéti kamata, azaz 77.605.802 forint, összesen 273.865.802 forint, mint polgári jogi igény és a bűnügyi költség megfizetésére kötelezését.

A Fővárosi Ítéltábla a 2018. április 20. napján meghozott 5.Bf.295/2017/7. számú ítéletével **pótmagánvádlóné** vádlottat bűnösnek mondta ki egységesen sikkasztás büntetében [Btk. 372. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont]. Ezért végrehajtásában egy év próbaidőre felfüggesztett egy év szabadságvesztésre ítélte azzal, hogy azt a végrehajtás elrendelése esetén börtönben kell végrehajtani és a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottat előzetes mentesítésben részesítette, a pótmagánvádló polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a pótmagánvádló - jogi képviselője útján - fellebbezést terjesztett elő, melyben a másodfokú határozat részben történő megváltoztatását, az előzetes mentesítés mellőzését, a vádlott gazdasági társaság vezető tisztségtől mint foglalkozástól eltiltás büntetés alkalmazását kérte. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság indokolatlanul részesítette a vádlottat a Btk. 102. § (1) bekezdése alapján előzetes mentesítésben és ugyancsak indokolatlanul nem tiltotta el határozott időre az ügyvezetői tisztségtől. Kifejtette, hogy a vádlott, mint a **Kft.1.** önálló intézkedésre jogosult ügyvezetője, az ügyvezetői tisztséggel járó kötelezettségét megszegve, az ügyvezetői tisztsége felhasználásával követte el a sikkasztást, mellyel durván sértette a társaság alapvető gazdasági érdekeit.

A másodfokú ítélet ellen a vádlott - védője útján - úgyszintén fellebbezést terjesztett elő, melyben kifejtette, hogy a másodfokú bíróság ítéletének 5. oldalán hivatkozott következetes ítélezési gyakorlat jelen ügyben nem alkalmazható, mivel az a felek jogviszonyára nem irányadó. A **Kft.1. pótmagánvádló és a terhelt** 50-50 százalékos tulajdonában áll, mindkét társasági tag egyben önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezető, a társaság vagyonával bármelyik ügyvezető önállóan, korlátozás nélkül rendelkezhet. A **pótmagánvádló** ügyvezető 2010. óta a társaság működését érintő körben a **terhelt** hozzájárulása nélkül végzi a társaság operatív működtetését, a **terhelt** hozzájárulása nélkül hozza meg a társaság vagyonával kapcsolatos döntéseket, ezért a tulajdonostárs rábízása, mint tény értelmezhetetlen. Iratellenes az a megállapítás, hogy a vádlott a pénzeszköz letétbe helyezésével a vagyont elvonta a gazdasági működés köréből, mert a vádlott mindvégig a társaság nevében és javára tartotta fenn a pénzeszközöket, az mindvégig és jelenleg is a társaság vagyonának részét képezi. Téves tehát az az értelmezés, miszerint az egyenértékű tagsági jogokkal és azonos

képviseleti joggal rendelkező tagok között különbséget kell tenni, mert **a terhelt** ügyvezető döntéséhez kell a másik ügyvezető hozzájárulása. A társaság nevében történő eljárás, az ügyvezető jogszerű fellépése a társaság működését nem befolyásolta, így bűncselekmény hiányában történő felmentése indokolt. Ezért kérte a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását.

A nyilvános ülésen a pótmagánvádló fellebbezését változatlanul fenntartotta, hivatkozott többek között a másodfokú eljárásban benyújtott fellebbezésének indokolásában foglalt eseti döntésekre, melyek szerint a bírói gyakorlat egységes abban, hogy a jogi személyiséggel rendelkező gazdasági társaság vagyona elkülönül a társaság alapítója, illetve tagja vagyonától, ezért az nem a társaság tagjának és/vagy ügyvezetőjének vagyona, hanem az a társaság tagja, illetve ügyvezetője vonatkozásában rá bízott idegen dolognak minősül és a sikkasztás elkövetési tárgya is lehet. Mindezekre tekintettel - figyelemmel arra, hogy **a** vádlott ügyvezetői tisztséggel járó kötelezettségét megszegve követte el a bűncselekményt - kérte a gazdasági társaság ügyvezetői tisztségétől mint foglalkozástól határozott időre történő eltiltását és az előzetes mentesítés mellőzését. Egyebekben a másodfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a nyilvános ülésen kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék által megállapított tényállásból a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségére okszerűtlen következtetést vont le, a sikkasztás nem valósult meg, hiszen - figyelemmel arra, hogy az ügyvédi letéti számlára történő pénzeszköz elhelyezés a tulajdoni viszonyokon nem változtatott - a vádlott a vagyonnal nem sajátjaként rendelkezett. A pótmagánvádló és a vádlott közös gazdasági tevékenységüket továbbra is közös gazdasági társaságban folytatják, egyébiránt pedig a vádlott és a pótmagánvádló között közös tulajdon megszüntetése iránti per van folyamatban. A másodfokú bíróság a társasági jogi szabályokat nyilvánvalóan helytelenül értelmezte, ezért a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú ítélet hatályában fenntartására tett indítványt.

A bejelentett fellebbezések a bejelentés időpontjában hatályos 1998. évi XIX. törvény (korábbi Be.) 386. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel megnyitották a harmadfokú eljárás lehetőségét, azok a törvény szerint joghatályosak voltak.

Ezért a Kúria az ügyben a másodfellebbezések elbírálására a Be. 620. § (1) bekezdésére figyelemmel nyilvános ülést tűzött ki.

2018. július 1. napján - azaz a nyilvános ülést megelőzően - hatályba lépett a 2017. évi XC. törvény (Be.), felváltva a büntetőeljárásról szóló korábbi, azaz az 1998. évi XIX. törvényt.

A Be. 868. § (1) bekezdése szerint a törvény rendelkezéseit - a 868-876. §-ban meghatározott eltérésekkel - a hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell.

A Be. 615. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén.

A Be. 615. § (2) bekezdés szerint ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság

- a) olyan vádlott bűnösségét állapította meg vagy olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett vagy vele szemben az eljárást megszüntette,
- b) az első fokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette,
- c) a vádlott bűnösségét olyan bűncselekményben állapította meg, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett.

Az adott ügyben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét állapította meg, így a Be. 615. § (2) bekezdés a) pontjának megfelelően az elsőfokú bírósággal ellentétes döntést hozott.

Ezen rendelkezés alapján a pótmagánvádló által a büntetés súlyosítása érdekében a vádlott terhére, míg a vádlott és védője által a vádlott bűncselekményben megállapított bűnössége miatt bejelentett fellebbezés joghatályos és ezek kapcsán helye van a harmadfokú eljárásnak.

A Be. 615. § (3) bekezdés szerint a fellebbezés az ellentétes döntést, illetve kizárólag a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését vagy részét sérelmezheti, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett.

A Be. 615. § (5) bekezdésére figyelemmel a másodfokú ítéletnek a (3) bekezdésben meghatározottakon kívüli rendelkezése, illetve része ellen nincs helye fellebbezésnek.

Így az adott ügyben a vádlott terhére megállapított sikkasztás büntette miatt kiszabott büntetés súlyosítása, illetve a sikkasztás büntetében a bűnösség megállapítása miatt az ügy felülbírálatának terjedelmét a Be. 618. §-a határozza meg. Ennek (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság

- a) a másodfokú bíróság ítéletének
 - aa) a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését,
 - ab) azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő

felülbírálata eredményezett, és

b) az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

Azaz azt, hogy az eljárás bíróságok az eljárási szabályokat megtartották-e, a harmadfokú felülbírálat során fellebbezéstől függetlenül mind az első-, mind a másodfokú eljárás kapcsán vizsgálni kell. Egyebekben azonban a felülbírálat csak a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntésre, illetve az ezzel összefüggő rendelkezésekre terjedhet ki.

A Kúria a pótmagánvádló, továbbá a vádlott és védője Be. 615. § (2) bekezdés a) pontja szerinti fellebbezését nem találta alaposnak. Mivel a fellebbezések a másodfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntését, továbbá azon rendelkezését sérelmezték, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett (büntetés kiszabása), a felülbírálat terjedelme a Be. 618. § (1) bekezdésére figyelemmel teljes körű volt.

A Kúria a Be. 618. § (1) bekezdés b) pontja alapján vizsgálta, hogy az elsőfokú és a másodfokú bíróság betartotta-e az eljárási szabályokat.

Megállapította, hogy mindkét bíróság az eljárás idején hatályos törvényi rendelkezéseknek megfelelően járt el és nem követett el a Be. 607. § (1) bekezdése, valamint a 608. § (1) bekezdése szerinti - feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező - eljárási szabálysértést.

A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel érintett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan; azaz a harmadfokú bíróság kizárólag a fellebbezhető ítéleti rendelkezés kapcsán vizsgálhatja a tényállás megalapozottságát.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását a másodfokú bíróság kiegészítésével, illetve helyesbítésével a Kúria megalapozottnak találta, iratellenes megállapítást, téves ténybeli következtetést nem észlelt, így az a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

A Fővárosi Ítéltábla a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét is törvényesen minősítette. Önmagában - függetlenül attól, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását kiegészítette - a Fővárosi Törvényszék 31.B.532/2017/12. számú ítéletének 3-5. oldalán rögzített tényállás valamennyi, a büntetőjogi felelősség

tárgyában történő döntéshez szükséges releváns tény tartalmazza.

Az irányadó tényállás lényege szerint a pótmagánvádló és a vádlott által alapított **Kft.1.**-nek egyúttal tulajdonosai és önálló képviseleti jogosultsággal rendelkező ügyvezetői is voltak. A társaság fennállása alatt a tagok a törzsbetétet a társaságtól nem követelhetik vissza, csak a társaság mérleg szerinti nyereség felosztható részére tarthatnak igényt. Emellett az elsőfokú ítélet 3. oldal 5. bekezdése rögzíti, hogy miután a pótmagánvádló és a vádlott házassága megromlott, a vádlott a társaság képviseletében eljáró ügyvezetőként 2007. április 27-én letéti szerződést kötött **ügyvéd.1.-el** arra hivatkozással, hogy a **Kft.1.** a letevő és házastársa házastársi közös vagyonát képezi és a letevő a házassági közös vagyont meg kívánja osztani. Ennek keretében egyketted tulajdoni hányadának megfelelő összeget a társaságból elkülönített és ezzel kívánta a társaság vagyonát biztosítani a társaság 2006-os mérleg szerinti saját tőke névértékének megfelelő összeg felével, azaz 196.260.000 forint letétbe helyezésével. A szerződés azt is tartalmazta, hogy a közös vagyon megosztása során a letéteményes a bíróság ezzel összefüggő jogerős ítélete alapján és az ítélet szerint a kedvezményezett, vagy igazolt meghatalmazottja kezéhez köteles teljesíteni. Ugyancsak tartalmazta a szerződés, hogy a letétkezeléssel együtt járó költségek, valamint a kamatadó kifizetése költségeinek fedezésére a letett összeg kamata letéti díjként a letéteményest illeti meg.

Ekként az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás 3. oldal 2-5. bekezdése és a 4. oldal 1-2. bekezdése maradéktalanul tartalmazta azokat a tényeket, melyek alapján a másodfokú bíróság a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző és (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő sikkasztás bűncselekményében a terhelt bűnösségét megállapította.

A Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző sikkasztást az követi el, aki a rá bízott idegen dolgot jogtalanul eltulajdonítja, vagy azzal sajátjaként rendelkezik.

Az ítéletábra helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott a rábízott társasági vagyonnal sajátjaként rendelkezett és ezzel sikkasztást követett el.

A Kúria az ítéletábra határozatának indokolásával nagyjórészt egyetértve azt az alábbiakkal egészíti ki:

Mint ahogy arra a pótmagánvádló jogi képviselője fellebbezésében hivatkozott, a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria is több eseti döntésben kifejtette, hogy a jogi személyiséggel rendelkező gazdasági társaság - az adott esetben a korlátolt felelősségű társaság - esetében az alapító vagyona és a társaság vagyona elkülönül, ezért a gazdasági társaság vagyona az alapító

szempontjából „idegen dolog”, így ennek eltulajdonítása vagy ezzel sajátjaként rendelkezés esetén a sikkasztás megvalósul (BH 1997.61., BH 1999.441., BH 2003.54.).

A sajátjaként rendelkezés a rábízott dologgal kapcsolatban a tulajdonos (rábízó) engedélye nélküli olyan időleges rendelkezés, amelyet csak a tulajdonos tehetne meg (pl. a rábízott dolog bérbe adása, további használatba adása, biztosítékul adása, más módon való megterhelése stb.).

A sajátjaként rendelkezés körébe tartozik az olyan tettesi magatartás, amely a rábízás tartalmától a tettes érdekeinek irányába, a rábízó személy akaratával szemben, jogellenesen eltér (Kúria Bfv.III.1300/2016/8.).

Az adott ügyben a gazdasági társaság vagyona, mint elkülönült, idegen vagyon feletti rendelkezési jog az elkövetéskor hatályban volt, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban Gt.) rendelkezésein és a társasági szerződésben foglalt szabályok alapján történt, azaz a rábízás jogszabályon alapult.

Ekként a cselekmény elkövetése idején hatályos Gt. 19. § (1), (3) bekezdése szerint a gazdasági társaság legfőbb szerve a taggyűlés, melynek feladata elsősorban a társaság alapvető, stratégiai ügyeiben való döntés. Az ügyvezető feladatát a 21. § (3) bekezdése határozza meg, míg a 25. § (2) bekezdése értelmében a vezető tisztségviselő és közeli hozzátartozója, valamint élettársa nem köthet a saját nevében vagy javára a gazdasági társaság tevékenysége körébe tartozó ügyleteket, kivéve, ha ezt a társasági szerződés megengedi.

A Gt. 118. § (2) bekezdése szerint a társaság fennállása alatt a tag az általa teljesített vagyoni hozzájárulást - a tőke leszállítás esetét kivéve - a társaságtól nem követelheti vissza. A 129. § (1) bekezdése rögzíti, hogy ha a tag az üzletrészt házastársi közös vagyonból szerezte, akkor a bíróság a házassági vagyonjogi perben a nem tag házastársnak - kérelmére - az üzletrész adásvételi szerződésen kívüli jogcímen történő átruházására vonatkozó szabályok szerint juttathat társasági részesedést.

Az üzletrész csak átruházás, a megszűnt tag jogutódlása és öröklés, valamint a házastársi közös vagyon megosztása esetén osztható fel. A felosztáshoz - ha a társasági szerződés eltérően nem rendelkezik - a taggyűlés hozzájárulása szükséges. A házastársi közös vagyon megosztása esetén pedig a tagokat, illetve a társaságot vagy a taggyűlés által kijelölt személyt elővásárlási jog illeti meg.

A taggyűlés hatáskörébe tartozik a Gt. 141. § (1) bekezdés, (2)

bekezdés f) pontja szerint az üzletrész kívülálló személyre történő átruházásánál a beleegyezés megadása, a h) pont értelmében pedig az üzletrész felosztásához való hozzájárulás és az üzletrész bevonásának elrendelése.

A fentiekből kitűnően a gazdasági társaság vagyona feletti rendelkezés, így - a tényállásban rögzítettek szerint akár a házastársi közös vagyon megosztása céljából - a társasági üzletrész felosztása, kizárólag a társasági szerződés szabályai szerint, a taggyűlés hozzájárulásával, avagy a bíróság által házassági vagyoni jogi perben hozott határozat alapján lehetséges.

Jelen ügyben sem a házassági vagyoni jogi perben nem történt meg az üzletrész felosztása a vádlott cselekményének elkövetése előtt, továbbá az üzletrész felosztásához a taggyűlés sem járult hozzá; emellett a pénzeszköz kifizetése nem a gazdasági társaság vagyoni érdekeinek érvényesítése, hanem a házastársi közös vagyonból a vádlottra eső rész biztosítása érdekében történt. E saját vagyoni érdekeket szolgáló cél elérése érdekében történő cselekvés eredményezte a társaság vagyoni érdekeivel szemben - a gazdasági társaság legfőbb szervének, a taggyűlésnek, avagy házassági vagyoni jogi perben a jogerős bírósági döntés felhatalmazása nélkül - saját vagyoni érdekeinek biztosítása érdekében tett vagyoni jogi rendelkezést. A vádlott a gazdasági társaságot, mint jogi személyt a rendelkezés jogától megfosztva - az ügyvéd letéti számlájára történő átutalással - valósította meg a bűncselekményt attól függetlenül, hogy a társaság vagyonában tényleges - a számvitel szabályai szerint kimutatható - vagyoncsökkenés nem történt.

A Kúria utal a BH 2009.41. számú eseti döntésre, mely szerint a kft. ügyvezetője a kft. korábban már elismert tartozásának rendezése érdekében lefolytatott pénzügyi tranzakcióval, a kft. egyes vagyonrészeit értékesítette és a befolyt vételárból a tartozást kifizette. Az ügyvezető a taggyűlés szabályszerű jóváhagyásának beszerzését ténylegesen elmulasztotta, hatáskörét túllépte, azonban az üzletrészek eladásával ténylegesen nem sértette a cég vagyoni érdekeit, hiszen a vagyoni jogi intézkedése nyomán befolyt vételár azonnal a cég számlájára került, így azzal nem rendelkezett sajátjaként.

Jelen ügyben ugyanakkor az irányadó tényállás rögzíti, hogy a letéti szerződés megkötésének, a kérdéses pénzösszeg letéti számlára utalásának célja nem a gazdálkodás működésének, hanem a letevő közös vagyon megosztása iránti igény biztosítása volt. Ekként a sikkasztás maradéktalanul megvalósult és a bűncselekmény a letéti szerződés megkötésével befejezetté vált.

A Kúria nem osztotta a védőnek a nyilvános ülésen előterjesztett érveit, hiszen nem az ügyvezetői jogosultság gyakorlásának módja és

a tulajdonos felhatalmazásának hiánya, hanem a fentiek szerint az ügyvezető vádlott saját érdekeit szolgáló céljainak megvalósítása érdekében a gazdasági működés körén kívül eső vagyoni rendelkezése eredményezte a bűncselekmény megvalósulását, így emiatt volt a vádlott cselekménye tényállásszerű.

A Kúria a pótmagánvádló jogi képviselőjének érvelése kapcsán kiemeli, hogy az 1978. évi IV. törvény 319. § (1) bekezdése szerinti hűtlen kezelés nem valósult meg, hiszen az csak az idegen vagyont érintő vagyonkezelési kötelezettség teljesítése során, a gazdálkodás körében lett volna elkövethető, jelen ügyben viszont a vádlott cselekményét a gazdálkodás körén kívül eső érdek motiválta. Emellett a sikkasztás a letéti szerződés megkötésével befejezetté vált, ezért a vádlott további társaságokba történő befektetése, illetve annak vizsgálata, hogy a más módon történő befektetés a gazdasági társaságot milyen kamathoz juttatta volna, újabb bűncselekmény elkövetésének megállapítását nem eredményezheti, hiszen az a már elsikkasztott pénzösszeg feletti további rendelkezés körébe esik.

A másodfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy az 1978. évi IV. törvény 298/B. §-ába ütköző saját tőke csorbításának büntette esetében a pótmagánvád kizárt, mert a gazdasági társaság vagyoni érdekeit a vádlott cselekménye csak közvetetten sértette, hiszen tényleges eredmény - így a törzstőke csorbulása - be sem következett. A 90. számú Büntető Kollégiumi véleményben foglaltak értelmében az eredmény bekövetkezése hiányában a jogsérelem csupán áttételes, így pótmagánvádnak nincs helye.

Ez fejeződik ki egyébként a Be. 787. § (3) bekezdés c) pontjában foglalt rendelkezésben, mely szerint pótmagánvádlóként történő fellépésnek nincs helye, ha a bűncselekmény a sértett jogát vagy jogos érdekét közvetlenül nem sértette vagy veszélyeztette.

A Kúria nem találta alaposnak a pótmagánvádlónak a büntetés súlyosítása iránt bejelentett fellebbezését, hiszen a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett mintegy tizenegy éves időmúlás olyan enyhítő erővel bír, mely nem eredményezheti az elsőfokú ítéletben megállapított szabadságvesztés tartamának súlyosítását. A kiszabott büntetés, továbbá a próbaidő tartama is megfelel az egyéni és általános megelőzés követelményeinek, maradéktalanul szolgálja a büntetési célokat, ezért annak további súlyosítására nincs indok.

Az előbbi okokból a Kúria a foglalkozástól eltiltás alkalmazására sem látott lehetőséget, figyelemmel arra is, hogy a vádlott és a pótmagánvádló jelenleg is a gazdasági társaság ügyvezetői, a képviseleti jog továbbra is önálló és az mindkét ügyvezetőt megilleti.

A Kúria észlelte, hogy a Be. 813. §-a szerinti bűnügyi költségről - a pótmagánvádló költségigényéről a jogi képviselő nyilvános ülésen előterjesztett előadása szerint - az eljáró bíróságok nem rendelkeztek, az előterjesztett kérelemről döntést nem hoztak, ezért a Be. 671. § 15. pontja szerint az elsőfokú bíróságnak egyszerűsített felülvizsgálati eljárásban kell döntenie arról, hogy a pótmagánvádlónak a 19/2018. (VI. 28.) IM rendeletben meghatározottak alapján milyen költségei merültek fel és azt ki viseli.

A fentiekre tekintettel a Kúria a Be. 620. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen eljárva a Fővárosi Ítéltábla ítéletét a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 458. § (3) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2018. szeptember 11.

Dr. Csák Zsolt s.k. a tanács elnöke, Dr. Domonyai Alexa s.k. előadó bíró, Dr. Soós László s.k. bíró

Záradék:

A Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.295/2017/7. számú ítélete 2018. szeptember 11. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. szeptember 11.

Dr. Csák Zsolt s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelével:
TóthLné
bíróági tisztviselő